

komme Husmandsforeningerne til Livs. Men det er jo at stille Forholdene ganske paa Hovedet. Det sande og rette Forhold er dette, at da de Herrer Socialdemokrater og Radikale ved Finanslovens tredie Behandling den 11. Marts i Fjor i rent og skært partipolitisk Øjemed stillede deres Forslag om en Anmærkning vedrørende Husmandsbevillingernes Administration, benyttede de dette Forslag til de mest heftige nærgaaende politiske og delvis personlige Angreb paa mig. Den Debat, der herud af udviklede sig, førte med sig, at den ærede Finanslovordfører, det ærede Medlem for Horsens Lænkreds (P. Th. Nielsen), tog Anledning til at give nogle Meddelelser, der vare komme ham i Hænde vedrørende den fynske Husmandsforenings Administration. Disse Oplysninger vakte, som ærede Medlemmer maaske nok ville erindre, en Del Opsigt. I denne Forbindelse, og navnlig overfor den stærke Udtalelse af Overraskelse, gjorde jeg opmærksom paa, at Finansudvalget just paa det samme Tidspunkt laa inde med Aktstykker fra Undersøgelsen af den saakaldte Karl Hansen Affære. Jeg skal sige, hvad det var for Aktstykker. Det var for det første Ministeriets Kendelse, hvoraf det ærede Medlem citerede Konklusionen i Gaar — han burde have taget Præmisserne med, det havde ikke skadet — og dertil Bilag, som følge: Skrivelse fra De samvirkende danske Husmandsforeninger med 15 Bilag, en over Sagen af Karl Hansen den 11. August afgiven Erklæring med 1 Bilag, Erklæring af 15. August fra Konsul Vange med 13 Bilag, 2 Genparter af Kvitteringer, afgivne af P. Christiansen og Vange til Karl Hansen, og en af Karl Hansen i April 1910 indgiven Redegørelse til den daværende Landbrugsminister — det er det Aktstykke, der er trykt her i Betænkningen under 1. Disse Aktstykker forelaa i Finansudvalget paa det Tidspunkt, da vi drøftede den fynske Husmandsaffære, om jeg saa maa sige, og jeg føjede til, at disse Aktstykkers Indhold gav alvorlig Grund til Eftertanke. Jeg føjede endvidere til — jeg skal i øvrigt ikke citere denne noget springende Debat, som det ærede Medlem og jeg have ført om dette Forhold —: „Jeg har imidlertid paa givne Foranledning erklæret mig rede til i Finansudvalget at supplere det, som Finansudvalget har i de officielle Aktstykker, ved en Fremstilling af, hvad der i øvrigt er kommet frem ved Landbrugsministeriets Undersøgelse. Der er ikke blevet

ført nogen Protokol, idet Landbrugsministeriet ikke just blev konstitueret — jeg vil ikke sige som „syvende“ Kriminalkammer“ — ja, det var maaske en lille Spydighed — „eller blot som Kriminalkammer i det hele; men vi afhørte baade den ene og den anden, og der kom Forklaringer frem af en saa opsigtsvækkende Natur, at det kan have sin Interesse for det ærede Finansudvalg, der i første Række sysler med disse Sager, at blive bekendt dermed.“

Altsaa jeg tilbød at komme i Finansudvalget og supplere de Oplysninger, det havde faaet, og efter nogen Tids Forløb fik jeg Anmodning om at komme til Stede netop for at give disse Oplysninger, og ved denne Lejlighed oplæste jeg Brev Nr. 2, der var af en mere personlig Form og derfor ikke var sendt som Bilag i første Omgang. Brev Nr. 2 fortæller ganske karakteristisk om, hvordan Forholdet var indenfor Ledelsen af De sjællandske Husmandsforeninger paa det Tidspunkt, idet det hedder, at Landbrugsminister Anders Nielsen forsøger at komme Husmandsforeningerne til Livs og udtager i den Henseende nogle Stikprøver i Anledning af Tilskud til de landøkonomiske Foredrag, idet Ministeriet forlanger en nærmere specificeret Opgørelse over to Kredses Regnskaber, nemlig Kalundborgkredsen og Foreningen for Øde Førslev ved Haslev. Saa sammenkaldte Karl Hansen de to Kredseformænd, Husmand N. Kr. Pedersen, Kalundborg Lyng, og Husmand P. Villadsen, nu Ditlevhøj, for sammen med dem og Sekretæren at faa lavet et Regnskab, der kunde tilstilles Ministeren. Og saa fortæller han videre, at det var ikke let o. s. fr., som de Herrer temmelig sikkert have læst, ellers vil jeg anbefale Dem at læse det i denne Forbindelse, idet Stykket her ender med at klargøre, hvor nødvendigt det efter Karl Hansens Opfattelse var, at der sørgedes for, at Regnskaberne kom i Stand, de Regnskaber, der altsaa ikke — saaledes som Ministeriet maatte tro — vare til Stede som Grundlag, da man havde indgivet sin Begæring. Nu skulde man se at faa Regnskaberne lavet bagefter. Det gjorde man, thi ellers kunde man frygte det værste fra Anders Niensens Side. Hvis det nu ikke havde været saadan, at det ærede Medlem indtil for ganske nylig har været uden Erindring om dette Brev, saa kunde jeg, da det ærede Medlem i Gaar var inde paa Spørgsmaalet om Ministerafløserens Taktfuldhed, have Lyst til at spørge det ærede Medlem, om han benyttede sin Stilling som Afløser ved denne Lejlighed, da han talte